

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.250

Letna naročnina L. 2.500

Letna inozemstvo L. 3.500

Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XVIII. - Štev. 3 (881)

Gorica - četrtek, 20. januarja 1966 - Trst

Posamezna številka L 50

Delajmo za zedinjenje WYSZYNSKI JE ODGOVORIL GOMULKI

Nedavno končani drugi vatikanski cerkveni zbor nam je pokazal, da je trenutek velikega gibanja vseh kristjanov že tu. Zato smemo po pravici upati in verovati, da bodo molitve krščanskega sveta, ki se prav v teh dnevih molitvene osmine za zedinjenje kristjanov dvigajo proti nebu, kmalu uslišane, zlasti ker nas Gospod sam zagotavlja, da »kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi«.

Prav te Kristusove besede je imel pred očmi naš svetniški kandidat škof Anton Martin Slomšek, ko je l. 1859 za obletnico bratovščine sv. Cirila in Metoda dejal: »Molimo h Gospodu za mir vsemu svetu, za utrditev njegove sv. Cerkve in za zedinjenje vseh kristjanov. Ko se bo prava krščanska ljubezen po gorečih molitvah vnela, bo tudi mrzla srca naših nasprotnikov ogrela ter oživila priručne želje po krščanski edinosti. Ljubo sonce prave Kristusove vere jim bo odstranilo namišljene spotike, ki jim branijo, da bi nam prijazno podali roko. Kar pa je nemogoče pri ljudeh, je mogoče pri Bogu. Molimo torej vneto, pa tudi trdno upajmo, da bo kmalu ena čreda in en pastir.«

POLOZAJ V KRŠČANSKIH VRSTAH

Na svetu je trenutno okrog tri tisoč milijonov ljudi. Približno tretji del človeštva (950 milijonov) se prišteva med kristjane. Toda, na žalost, ti kristjani so vse prej ko edini med seboj. 545 milijonov je katoličanov, 210 milijonov je protestantov najrazličnejših ločin, 160 milijonov je pravoslavnikov in 40 milijonov je anglikancev.

Vse kristjane (z izjemo kakšne protestantske sekte) veže krst, nato knjige Stare in Nove zaveze, pa vera v Kristusa, Boga in Odrašenika ter priznavanje troediniga Boga.

Katoličani in pravoslavni so si precej blizu po verovanju, veliko bolj kot s protestanti, saj priznavajo sedem svetih zakramentov, so si ohranili zvezo z apostoli po škofovskem posvečenju, imajo pravo Kristusovo duhovstvo, verujejo v evharistično navzočnost Jezusa v sv. Rešnjem Telesu, imajo sv. mašo in častijo Marijo kot Devico in Bogorodico.

Samo katoličani in priznavajo papeža kot naslednika sv. Petra in vidijo v njem Kristusovega namestnika na zemlji. Zato so prepričani, da je le rimski papež trdno jamstvo resnice, da le on lahko uči brez zmote in da je le Cerkev, ki jo on vodi, tista ki Kristusov nauk nepokvarjen ohranja in pravilno razlaga.

Pravoslavni so od katoličanov ločeni prav v tej točki: nočejo priznati in sprejeti papežev oblasti nad seboj in so nasproti dogmi, da je papež v verskih in moralnih rečeh nezmotljiv.

Anglikanci in ostali protestanti se pa ločijo tako od nas katoličanov kot od pravoslavnikov zlasti v tem, da drugače pojmujejo vero, Cerkev, zakramente in duhovništvo.

Kljub temu pa je jasno, da vsi pripadajo k enemu deblu, ki je Kristusova Cerkev. Z drugo besedo: vsi kristjani so si bratje med seboj. Ni dvoma, da si vsi kristjani želijo, da bi prišlo do edinosti med njimi. Če si tega ne bi želeli, bi nasprotovali Kristusu, ki je pri zadnji večerji molil, da bi bili vsi eno, kot sta On in njegov Oče eno in da bi tako svet spoznal, da »si me Ti poslal«.

Seveda pa si kristjani edinstvo različno zamišljajo. To je naravno, kajti če bi imeli vsi enake poglede na edinstvo, ne bi bilo več ločitev in razkolov. Trenutno edina pot, ki lahko v dolednem času pripelje do tako zaželenosti, je skupna molitev in medsebojno bratsko spoznavanje. V tem oziru si je prav zadnji koncil pridobil nemisljivih zaslug v odstranjevanju ovir, ki se stavijo na pot dokončnega zedinjenja. 21. novembra 1964 je tekom tretjega zasedanja vatikanskega koncila sv. oče slovesno proglasil odlok o delu za edinstvo vseh kristjanov ali tako imenovani odlok o ekumenizmu.

IZ ODLOKA O EKUMENIZMU

Pri ekumenskem delu morajo biti katoliški verniki brez dvoma polni skrbí za ločene brate; molijo naj zanje, razgovarjajo naj se z njimi v cerkvenih zadevah, naredijo naj prve korake z njimi. Predvsem pa morajo iskreno in pazljivo premisliti vse, kar je treba prenoviti in urediti v sami krščanski družini, da bo njeno življenje zvesteje in jasneje pričalo za nauk in ustanove, ki smo jih po apostolih prejeli od Kristusa.

Cerkev je Bog dal katoliški Cerkev vso razodeto resnico in vsa sredstva milosti, vendar pa njeni udje ne živijo z vso gorečnostjo, kakršna bi se spodobila. Zato se obraz Cerkve v očeh naših ločenih bratov in v očeh vsega sveta manj svetí in ovirana je rast božjega kraljestva. Vsi katoličani si morajo prizadevati za krščansko popolnost in se tako vsak po svojih močeh truditi, da bo Cerkev na svojem telesu nosila Jezusovo ponižnost in njegovo umiranje, da bi se od dneva do dneva očistila in prenavljala, dokler je ne bo Kristus sam sebi napravil slavno, brez madeža ali gube (prim. Ef 5, 27).

Ohranjujoč v nujnih stvareh edinstvo, naj vsi, ki so v Cerkví, ohranijo vsak po svoji službi, ki mu je dana, tudi potrebno svobodo, tako v različnih oblikah duhovnega življenja in discipline kakor tudi v različnosti bogoslužnih obredov in celo v bogoslovnem obravnavanju razodete resnice. V vsem pa naj gojijo ljubezen. Tako bodo vsak dan bolj popolno razodevali resnično veselje in apostolski značaj Cerkve.

Z druge strani je potrebno, da katoličani z veseljem priznavajo in cenijo resnične krščanske vrednote, ki izvirajo iz skupne dediščine in ki se nahajajo pri ločenih bratih. Spodobí se in je zvečavno, da priznavamo Kristusovo bogastvo in njegovo moč, ki deluje v življenju drugih, kateri za Kristusa pričajo, včasih do prelivanja krvi; kajti Bog je vedno čudovit in tudi občudovanja vreden v svojih delih.

Ne smemo pozabiti, da more biti tudi nam v vzpodbudo vse, kar napravi milost Svetega Duha v naših ločenih bratih. Vse, kar je resnično krščanskega, nikoli ne nasprotuje pravim vrednotam vere, temveč more vedno prispevati k temu, da se na bolj popoln način poglobimo v skrivnost Kristusa in Cerkve.

DA BODO ENO!

To je načrt božjega Odrašenika, katerega moramo uresničiti in ostane stroga obveznost, naložena vesti vsakogar. Na poslednji dan, na dan posebnosti in vesoljne sodbe bo tej vesti postavljeno vprašanje, ne ravno o tem, če je dejansko uresničil edinstvo, ampak če je zanjo molil, delal in trpel; če si je naložil modro, razumno, potrpežljivo in daljnosežno ravnanje v prizadevanjih za uresničevanje edinstva, in če je vse to prežemal z močno ljubeznijo.

Da bodo eno!

To bitje Kristusovega Srca nas mora vabiti k prenovljenemu sklepu, da se bomo žrtvovali za to, da bi med katoličani samimi trdno vladala močna medsebojna ljubezen in pričevanje v smeri h glavnemu znamenju prave Cerkve: edinosti — in nato, da bi se preko širnih obzorij krščanskih verskih skupnosti in tudi zunaj njih uresničila tista edinstvo, po kateri vsa iskrena in plemenita srca tako silno hrepené! (Janez XXIII. v svoji zadnji božični poslanici vsem kristjanom in vsem narodom).

—ej

Ekumenski inštitut v Jeruzalemu

V Friburgu je bil sestavljen akademski svet za novi ekumenski inštitut, ki bo deloval v Jeruzalemu. V akademskem svetu so katoliški, pravoslavni, protestantski in anglikanski teologi.

Neustrašeni poljski kardinal Wyszyński je v zadnjih dnevih obiskal več predmestnih župnij v Varšavi. V svojih govorih je jasno povedal, da se prav nič ne sramuje tega, kar je govoril in delal na zadnjem vesoljnem cerkvenem zboru v Vatikanu.

»Na koncilu sem storil samo svojo dolžnost,« je zatrdil pred 2000 verniki v cerkvi Kristusa Kralja, ki leži v severnem delu poljskega glavnega mesta. »Poljak sem — je dejal — zato imam pravico govoriti ne le kot škof katoliške Cerkve, temveč tudi kot državljani poljske republike. Ne čutim se zato dolžnega, da se opravičim ali da razložim, kar sem delal na koncilskih zasedanjih.«

V cerkvi sv. Jožefa je pa Wyszyński odločno zavrnil Gomulko, ki je prvi tajnik poljske komunistične stranke ter prva osebnost v poljski državi. Gomulka je namreč smatral za prav, da potem, ko so kardinalu Wyszyńskemu odbili dovoljenje, da bi potoval v Rim in otvoril slovesnosti ob tisočletnici pokristjanjenja Poljske, pove tudi stališče komunistične stranke do

Cerkve in kardinala. Dejal je, naj se Cerkev drži svojega področja, če pa že hoče posegati v politiko, naj podpira tisto, ki jo izvaja država. Mislil je pač na sporno zahodno poljsko mejo ob rekah Odri in Nisi, ki jo smatrajo Poljaki za dokončno, Nemci pa trdijo, da ni dokončna, dokler je ne potrdi mirovna pogodba z zavezniki iz druge svetovne vojne.

Kardinal Wyszyński je Gomulki takole odgovoril: »Sodila nas bo zgodovina in narod sam. Prepričan pa sem, da smo s tem, ko smo se obrnili na nemške škofove in jim izjavili, da odpuščamo, kar je bilo storjenega hudega s strani nemških nacistov poljskemu narodu, storili našemu ljudstvu nekaj, kar mu bo v prid in ne v škodo. Že tolikokrat so nas obsodili zaradi našega ravnanja, pa se je kasneje vedno izkazalo, da so nas sodili po krivici. Upajmo, da bo tudi to pot zmagal zdravi čut in bo prišlo do pomirjenja med Cerkvijo in državo. Saj mora slednja vedeti, da živi na obrežju reke Visle ljudstvo, ki je katoliško. Težko pa je biti katoliški kristjan, ko je treba

odpuščati sovražniku. Poljski škof je so izrekli bivšemu narodnemu sovražniku besedo odpuščanja. Prav zaradi tega je nastal hrup v vladnih krogih. »Odpustiti? Njim?« Se mar ne moli na Poljskem očenaš že deset stoletij? Se moli mar le prva polovica prošnje, tista, ki pravi: odpusti nam naše dolge? In se spušča druga: kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom? Če govorijo, da smo napako ravnali, vedite, da je bila to srečna napaka. Če bi obveljalo stališče tistih, ki nas obojajo v našem odpuščanju, bi bili v nekem smislu kaj slabi kristjani, pa čeprav pravkar obhajamo tisočletnico pokristjanjenja Poljske.«

OTVORITEV TISOČLETNICE POKRISTJANJENJA POLJSKE V RIMU

Medtem ko je kardinal Wyszyński jasno zavzel stališče poljskih škofov do nemškega naroda in neustrašeno odgovoril Gomulki, so pa pretekli četrtek, 13. januarja, v Rimu slovesno odprli jubilejno leto proslav, ki se bodo na Poljskem in po vsem svetu, kjer živijo Poljaki, izvršile v zvezi s tisočletnim obstojem katoliške Cerkve na Poljskem.

Vsa svečanost je potekla v bližini bazilike sv. Petra v avditoriju Pio in je bil na njej navzoč sam sv. oče. Slavnostni govor je imel poljski zgodovinar Halecki, ki je podal zgodovinsko sliko pokristjanjenja poljskega naroda. Njegov govor je bil ves čas strogo verskega značaja, ne da bi se kaj dotaknil trenutnega političnega položaja, ki vlada v njegovi domovini.

Profesor Halecki je zaključil svoja izvajanja z mislijo, da kakor so v preteklosti predniki marsikaj pogrešili, tako greši tudi sedanjí rod. Prav tisočletnica Cerkve na Poljskem je lepa prilika, da si vsakdo izpraša svojo vest. Tudi on je poudaril misel, ki jo je že povedal kardinal Wyszyński: »Res je, tako Nemci kot Rusi so nam v zadnjih stoletjih povzročili nebroj gorja. Toda če ne bomo znali odpuščati, kot to zahteva Kristusova zapoved, potem nima smisla, da govorimo o tisočletnici krščanstva na Poljskem. V takem primeru bi bilo bolje reči: tisočletnica nekrščanstva v poljskem narodu.«

Vsej svečanosti je prisostvovalo poleg poljske duhovščine, redovnikov in bogoslovcev tudi mnogo oseb iz diplomatskega zbora, ki je akreditiran pri Sv. Sedežu, nadalje sekretar vatikanske države kardinal Cicognani, italijanski obrambni minister Andreotti, tajnik italijanske Krščanske demokracije Rumor in druge pomembne osebnosti.

Msgr. Ladislav Rubin, predsednik pripravljalnega odbora, je potem ko je zatrdil, da bodo Poljaki tudi v bodoče branili svojo vero, ki so jo prejeli iz Rima ter ji ostali zvesti v imenu odsotnega kardinala Wyszyńskega ter vsega poljskega episkopata naprosil sv. očeta, da blagoslovi poljski narod.

Sv. oče je odgovoril: »Naj pride božji blagoslov na ta verni krščanski narod in njegovo veličastno zgodovino in se uresniči vse, kar je bilo izrečenega ob tej priliki. Posebej pa naj bo blagoslovljen duhovni vodja poljskega naroda, kardinal Wyszyński, ki ga smatramo danes duhovno navzočega med nami.«

Debata o italijanski mednarodni politiki

Poslanska zbornica v Rimu je pretekli petek, 14. januarja zaključila razpravo o italijanski zunanji politiki, ki jo je sprožila Fanfanijeva ostavka. Za zaupnico vladi je glasovalo 325 poslancev vseh štirih vladnih strank, proti pa 154 poslancev ter neodvisni Pacciardi.

V ospredju zanimanja sta bila govora bivšega zunanjega ministra Fanfanija ter ministrskega predsednika Mora. Pokazalo se je, da ima Fanfani svoje poglede na vlogo Italije v sedanjem zunanje-političnem razdobju, naj si bo glede pripustitve komunistične Kitajske med Združene narode, naj si bo glede ocene mirovnih poskusov v Vietnamu. Obširno je poročal o potovanju prof. La Pire v Hanoj in kako je o tem potovanju obvestil ameriškega predstavnika v Združenih narodih Goldberga.

Predsednik vlade Moro je pa orisal razvoj Fanfanijeve ostavke ter razložil vladno stališče do vietnamskega vprašanja. Dejal je, da je to stališče odkritosrčno usmerjeno k pogajanjem in mirni rešitvi spopada. Predstavniki leve so Morov govor večkrat motili, zlasti v tistem delu, ko je poudaril razumevanje italijanske vlade za vojne napore ZDA v južni Aziji.

Kasneje je Fanfani nastopil v mestu Grosseto na pokrajinskem svetu KD ter postavil zahtevo, da mora njegova struja v bodoče sodelovati v vladi in biti vključena v vodstvo stranke. Če se to ne bo zgodilo, bo prišlo tako v stranki kot v vladi do resnih težav, ki lahko izzovejo vladno krizo.

Kitajci nezadovoljni s sovjetskimi uspehi

Vodja sovjetske delegacije Seljpin, ki se je več dni mudil v glavnem mestu Severnega Vietnama, je v Hanoju podpisal sporazum za dodatno vsestransko pomoč in se 17. t.m. preko Pekinga vrnil v Moskvo. V Pekingu se je Seljpin ustavil le za nekaj ur, tam počival in večerjal v palači ljudskega kongresa, si ogledal neko predstavo, nato pa nadaljeval svojo pot, ne da bi mogel imeti prava posvetovanja s kitajskimi voditelji.

Vse kaže, da v Peking niso ravno navdušeni nad obiskom sovjetske delegacije

v Hanoju kakor tudi ne z diplomatskim uspehom, ki ga je dosegel predsednik sovjetske vlade Kosigin s tem, da je spravljal v Taškentu Pakistan z Indijo. Tako je zapisal *Ljudski dnevnik* v Peking, da so sovjetski voditelji brezbržni do tega, kar počno Severnoamerikanci v Vietnamu in da delajo roko v roki z Washingtonom. Nato list dodaja: »Sovjeti so do kraja zgubili smisel za pravičnost, saj ostajajo nedelavni kljub temu, da se je ameriška napadalna vojna v Vietnamu raztegnila. Zakaj stokrat ne pomnožijo podpore, ki jo potrebuje pravična borba vietnamskega ljudstva?« In ker so Sovjeti do trpljenja vietnamskega ljudstva brezbržni, nimajo več pravice, da bi nastopal kot zavezniki Severnega Vietnama.

Tragičen obračun neurja

V mestu Rio de Janeiro so te dni objavili dokončno število žrtev katastrofalnih poplav, ki so najbolj prizadejale prav mesto Rio de Janeiro, bivšo prestolnico Brazilije.

Po uradnih podatkih so povodnji terjale 224 človeških življenj, nad 800.000 ljudi je pa ostalo brez strehe. V Rio se je nabralo 50.000 beguncev, od katerih pa se jih je 36.000 že vrnilo na svoje domove. Tri tisoč ljudi je bilo med poplavi ranjenih. Gmotna škoda znaša 30 milijonov dolarjev. Nad dva tisoč hiš je popolnoma uničenih. Promet v Rio de Janeiro je še vedno nenormalen. Z velikim naporom je železniškim oblastem uspelo obnoviti promet z notranjostjo države, ki povezuje Rio de Janeiro z 32 mesti. Obstaja nevarnost kužnih bolezni, zato so oblasti cepile prebivalstvo zlasti proti tifusu.

Pomoč sestri Tereziji v Indiji

Vatikanska dobrodela ustanova je poslala 4.000 postelj znani sestri Tereziji v Indijo. Sestra Terezija deluje po indijskih mestih in skrbi zlasti za umirajoče. Ustanovila je tudi posebno redovno kongregacijo, ki želeje že lepo število redovnic. Sestra Terezija uživa v Indiji velik ugled.

Mesec za katoliški tisk

BREZ KATOLIŠKEGA TISKA NI RESNIČNEGA KRŠČANSTVA

Tisti trenutek, ko vstopiš v tujo hišo in si bežno ogledaš časopise in revije, ki jih najdeš na polici ali mizi, tudi že veš, kako ta družina misli in čuti, kako živi in kaj veruje.

Za ima premnogo katoličanov, na žalost tudi slovenskih, vse preveč površne pojme o važnosti katoliškega tiska, saj berejo vse vprek in so vse prej kot prepričani o potrebi, važnosti in koristnosti katoliškega čtiva. Tako se zdi, da jim je najljubši tako zvani brezbarvni tisk, med tem pa ko imajo do katoliškega tiska predvsem besede kritike in prezira, kot da bi bil Pepelka, ki ga je treba prenašati, ne pa ceniti in se z njim okoristiti.

Mnogi kristjani zavestno, drugi pa nezavestno preidejo dejstvo, da obstoj lista, tudi katoliškega, zavisi vedno le od skupnega napora. Zabavljajo zoper njega, češ da je reven po opremljenosti, majhen po obsegu, nezanimiv po vsebini. Pa sami ničesar ne prispevajo, da bi se rešili teh nedostatkov.

Naj vedo: katoličan, ki ima več smisla za brezbarvni tisk kot za katoliškega, si ustvarja vest, ki se bo sčasoma otresla vseh verskih in moralnih načel. Pomen katoliškega tiska ni zato v tem, da uporabljajo besede iz verskega področja ali razpravljajo o verskih problemih ali objavlja vesti iz farnega življenja.

Ne! Katoliški tisk je pomemben za kristjana zato, ker je od prve do zadnje vrste prežet z verskim duhom, ker dogodke presoja v luči vere in ker si upa vedno povedati resnico, naj bo ta prijetna ali neprijetna. Naj bo zato naš verski tisk še tako skromen, nič ne de! Potreben nam je kot dež suhi zemlji. Brez njega bi kmalu zgubili čut za moralne vrednote, smisel za pravo življenje in voljo do spolnjevanja božjih postav.

Zato ostane prej in slej dolžnost za vsakogar, ki je resničen kristjan: bral bo, širil, podpiral il ljubil svoj katoliški tisk!

Nesrečno izobčenje iz leta 1054

Leto 1054 zgodovinarji na splošno označujejo kot začetek razkola med rimsko in carigradsko Cerkvijo prav zaradi medsebojnih izobčenj, ki so bila sporočena 16. in 20. julija 1054. leta.

V letih 1050-1052 so politični dogodki v južni Italiji narekovali papežu Leonu IX. in bizantiskemu cesarju, da sta iskala medsebojno zavezništvo. Stvar pa ni bila vseh carigradskemu patriarhu Mihaelu Cerulariju, ki je pričel s protilatinsko gonjo. Da bi olajšal sklenitev zavezništva in pojasnil verski položaj v Carigradu, je papež Leon IX. poslal tja svoje odposlanstvo, ki ga je vodil kardinal Umberto di Selvacandida. Stiki med papeškim delegat in carigradskim patriarhom so se takoj pokazali zelo težki. Sledila je živahna in čisto žaljiva polemika. Na koncu je kardinal Umberto, potem ko je zaman poskušal imeti razgovor s patriarhom Cerularijem, izrekel skrajno ponesrečeno izjavo izobčenja proti patriarhu in njegovim pristavcem. Papeževi legati so pustili odlok o izobčenju na glavnem oltarju bazilike sv. Sofije pred očmi vernikov in duhovščine dne 16. julija 1054. Nato so zapustili Carigrad.

Po mnenju zgodovinarjev je bilo v vsem dogodku mnogo naglice in premalo premišle. Med drugim zgodovinarji navajajo, da je bil papež Leon IX. od 13. aprila 1054 že mrtev in da je njegov naslednik Viktor II. zasedel papeški prestol 3. aprila naslednjega leta. Bula o izobčenju, ki jo je napravil kardinal Umberto, je bila tako zlonamerna in žaljiva, da je postala dragoceno sredstvo v rokah patriarha Cerularija, s katerim je vzbudil reakcijo proti rimskim odposlancem. Izvirnik bule je dat shraniti sam patriarh Cerularij v patriarhijski arhiv v večno sramoto in večno obsojdo tistih, ki so izrekli proti Bogu kletve te vrste, kot stoji zapisano v sinodalnem ediktu.

V listini sta carigradski patriarh in sinoda za večno dne 20. julija 1054 obsodila legatov odlok in izobčila vse legat in njihovo spremstvo. Politični dogodki in verske okoliščine so nato povzročili, da se je razkol, ki se je pričel leta 1054 v Carigradu predvsem zaradi nerazumevanja in užaljenosti na obeh straneh, razširil potem na ves Vzhod.

Tako sedaj laže razumemo pomen preklica izobčenja, do katerega je prišlo na zadnji dan koncilskih zasedanj 7. decembra lanskega leta, ko je kardinal Bea v papeževem imenu prebral poseben odlok, ki govori o preklicu tega nesrečnega izobčenja iz leta 1054. Isto je storil isti dan carigradski patriarh Atenagora, ki je v Carigradu ob navzočnosti več vzhodnih patriarhov, članov S. Sinoda ter šestih odposlancev sv. očeta Pavla VI. prebral izjavo, s katero tudi vzhodna Cerkve preklicuje izobčenje nad Rimom in ga proglasa za ničnega. V Rimu je takoj po končanem branju metropolit, ki je vodil delegacijo carigradske Cerkve, sprejel iz papeževih rok tak pomenljivi dokument. Nato je prišlo do res ganljivega prizora: papež in metropolit sta se iskreno objela.

Jasno je, da ta preklic še ni omogočil združitve katoliške Cerkve z vzhodnimi Cerkvami. Gotovo pa pomeni nov korak na poti zbliževanja med različnimi vejami krščanstva. Po mnenju metropolita Emiliana, odposlanca patriarha Atenagora na zadnjem koncilu, je imela skupna izjava

rimsko in carigradsko Cerkve o preklicu medsebojnega izobčenja zlasti psihološki pomen. Tako katoličanom kot pravoslavcem je bil s tem odvzet razlog, da bi se še gledali kot sprti bratje med seboj. Če se preklic še žalitev in se jo potem obžaluje, le zakaj naj bi spor v družini trajal še naprej?

R. R.

Za našo zemljo in naše ljudi

Najhujši boj, ki ga moramo voditi tržaški Slovenci, je borba za našo zemljo. Od ustanovitve Pristaniške ustanove v Zavljah kar naprej jemljejo našim ljudem zemljo in jo plačujejo po smešno nizkih cenah. Kuga razlaščenja se utegne razširiti na Kras in na Goriško. Naši bralci bodo torej gotovo razumeli, da jih ne čemo dolgočasiti, ako še in še poročamo o stvari, ki zdaj res najbolj zanima Dolince, jutri pa lahko zanima tudi druge.

Kakor je večini morda že znano, je Odbor za pomoč razlaščenec sklenil 6. decembra 1965 z družbo za naftovod (SIOT) dogovor. Ker ni bilo mogoče preprečiti razlavitve zemljišč za naftovod — in poudarjamo, da mora biti to glavni cilj naše borbe — je skušal Odbor zagotoviti vsaj kolikor toliko dostojne cene. Ko so objavili prvi seznam razlaščenec, so ponujali nekaj manj kot 500 lir za kvadratni meter. Odbor za pomoč razlaščenec je s priziv in tožbo na državni svet dosegel za razlaščenje prvega seznama dvojino in tudi trojno ceno od ponujene, kakršno je pač zemljišče. Družba SIOT se je s tem notarskim dogovorom še obvezala, da bo kupila s privatnim pogodbami tudi zemljišča iz drugega seznama. Le pod tem pogojem je Odbor umaknil prizive in tožbo. Ako se družba SIOT ne bo držala dogovora (kar bi kazalo, ker sta bila med tem objavljena drugi in tretji seznam razlaščenec), bo odbor s tožbo zahteval povrnitev nastale škode.

Glede drugega seznama (lota), ki vse-

buje več zemljišč, kot jih potrebuje SIOT, smo izvedeli, da je Odbor za pomoč razlaščenec vložil 61 ugovorov na prefekturo (nekateri so dolgi 122 strani, vsi skupaj obsegajo 1292 strani). Ugovore je vložil tudi Konzorcij, in sicer 33.

Odbor za pomoč razlaščenec sodeluje s Konzorcijem, da bi bila borba enotna. Sodelovanje na žalost moti dolinski g. župan, ki je — kot smo že pisali — brez učinkovitih pogojev podpisal gradbeno dovoljenje in konec prejšnjega meseca pregodaj objavil drugi in tretji seznam. To pa še ni vse. Čeprav so predstavniki Odbora in Konzorcija zahtevali, naj gospod župan vložijo ugovore proti drugemu seznamu in tožbo na državni svet v Rim ter s tem podpre oškodovano občino in občane, tega ni hotel narediti (niti za tretji seznam, čeprav SIOT tistih zemljišč ne potrebuje). Zvedeli smo, da so celo nekateri dolinski člani Konzorcija pisмено protestirali, ker je g. župan prehitro objavil zadnji seznam (loto). Ne moremo se ubraniti vtisa, da takšno ravnanje koristi velekapitalistom in škodi razlaščenec. Vedno več ljudi pravi, naj g. župan izstopi iz konzorcija, če misli, da kot župan ne more nič narediti. (A bi lahko. Če ne bi podpisal gradbenega dovoljenja, bi ga morda res podpisal izredni komisar, toda Slovence ga ne bi podpisali!). Zato se ne čudimo, če Dolinci ne ljubijo več svojega župana, ki razbija enotne akcije in v zadregi zelo nespretno išče zaščito po svojih prijateljih celo v rimskem parlamentu.

Značilna osebnost med slovenskimi frančiškani je p. Jozafat Ambrožič, ki je s svojim požrtvovalnim delom na Bližnjem Vzhodu in v Egiptu dosegel dostojanstvo kornega škofa, »Chorepiscopus«, in ki je bil zadnje čase premeščen iz Egipta v Tiberiadi ob Genezareškem morju.

Presvetli g. p. Jozafat se je rodil v Gorjah leta 1903. Vstopil je v frančiškanski red. Po končanem noviciatu v Padovi je študiral bogoslovje na Antonianumu v Rimu in pozneje v Jeruzalemu. V duhovnika ga je dne 18. julija 1937 v Nazaretu posvetil jeruzalemski patriarh Barlassina. Nato je služboval kot korar pri božjem grobu v Jeruzalemu. Leta 1938 je odšel v Aleksandrijo, da bi prevzel dušno oskrbo slovenskih naseljencev. Tu ga je zajela vojna vihra. Imenovali so ga za vojnega kurata jugoslovanskih kraljevskih vojniš edinic na Srednjem Vzhodu. Slovenske fante je spremljal od libijske fronte do Libanona in jim zlasti razkazoval kraje v Sveti deželi. Pozneje je prevzel mesto slovenskega dušnega pastirja v Egiptu in se je nastanil pri cerkvi sv. Jožefa v Kairu, od koder je obiskoval na vse strani slovenske naseljence.

Lani sem imel trden namen, da se vrnem v domovino, na Sv. goro. Poleti pa sem moral v bolnišnico, kjer sem kar dobro okrevljal. Ostal pa mi je hud revmatizem, da prav težko hodim. Zdravnik mi je svetoval premembo podnebja ali pa blatne kopeli v Abanu. Pater kustos noče nič slišati, da bi se vrnil v domovino, na vse načine me straži z boleznijo, mrazom in starostjo. Tako sem se odločil za obsežno župnijo okoli Genezareškega morja. Katoličanov pa je le malo: v menihi in redovnicah nas bo okoli petdeset. So pa evangelijski spomini, starokrščanski spomeniki in umetnostni zakladi toliko večji. Moja cerkev je majhna, nekako kakor Kapela na Kostanjevici. Stara je pa vsaj 900 let, iz dobe križarjev ali še poprej. Najstarejša cerkev v Galileji. Na dvorišču je bronast kip istega lika kot sv. Peter v vatikanski baziliki. Imam velik samostan, v njem sem sam, če ne štejemo kuharja in kuharice, oba sta siva starčka, ki držita v redu cerkev in samostan.

V župniji so kajpak tudi sestre frančiškanke. Oskrbujejo hospic za romarje. V župniji je več svetišč. Predvsem je mesto Magdala, seveda v razvalinah. Naša posest so razvaline cerkve sv. Marije Magdalene, ki je iz bizantinske dobe. Malo naprej je bila nekoč Betsaida, rodni kraj apostolov sv. Petra in Andreja, Janca in Jakoba. Danes je le nekaj skromnih ostankov, ki govore o tem svetem kraju. Nedaleč je mesto, kjer je Jezus pomnožil kruhe. Ohranjeni so dragoceni mozaiki iz IV. stoletja. Dobrih sto metrov

val za kornega škofa, nadškof Bakhashe pa mu je podelil opatski blagoslov.

Nedavno je p. Jozafat nevarno zbolel. Zdravniki so zahtevali, naj zapusti vroči Kairo in se naseli v kraju z zmernejšim podnebjem. Pa tudi število Slovencev v Egiptu se je zelo zmanjšalo. Zato se je preselil v Sveto deželo. O tem poroča v naslednjem prezanimivem pismu:

»Po 28-letnem delovanju med Slovenci sem zapustil dolino faraonov in razbeljeni Kairo. Ko sem prišel v Egipt, sem našel nad tisoč slovenskih vernikov, zapuščam pa jih največ sto, pa še ti so narodno mešani. Vse je odpotovalo, kajti Nasserjeva vladavina ne nudi raja tujcem. Italijanov je bilo čez 50.000, danes pa jih ni v Egiptu niti pet tisoč. Z drugimi skupinami pa je še slabše. Tu ni več bodočnosti. Novi socialistični sistem je vse tako lepo izravnal, da nobeden ni nima. Za nič pa se nihče ne bo boril. Ni mi bilo lahko zapustiti deželo faraonov, saj sem v njej preživel najlepša leta življenja. Dolga so bila, pa vseeno so le prehitro minila.

Lani sem imel trden namen, da se vrnem v domovino, na Sv. goro. Poleti pa sem moral v bolnišnico, kjer sem kar dobro okrevljal. Ostal pa mi je hud revmatizem, da prav težko hodim. Zdravnik mi je svetoval premembo podnebja ali pa blatne kopeli v Abanu. Pater kustos noče nič slišati, da bi se vrnil v domovino, na vse načine me straži z boleznijo, mrazom in starostjo. Tako sem se odločil za obsežno župnijo okoli Genezareškega morja. Katoličanov pa je le malo: v menihi in redovnicah nas bo okoli petdeset. So pa evangelijski spomini, starokrščanski spomeniki in umetnostni zakladi toliko večji. Moja cerkev je majhna, nekako kakor Kapela na Kostanjevici. Stara je pa vsaj 900 let, iz dobe križarjev ali še poprej. Najstarejša cerkev v Galileji. Na dvorišču je bronast kip istega lika kot sv. Peter v vatikanski baziliki. Imam velik samostan, v njem sem sam, če ne štejemo kuharja in kuharice, oba sta siva starčka, ki držita v redu cerkev in samostan.

V župniji so kajpak tudi sestre frančiškanke. Oskrbujejo hospic za romarje. V župniji je več svetišč. Predvsem je mesto Magdala, seveda v razvalinah. Naša posest so razvaline cerkve sv. Marije Magdalene, ki je iz bizantinske dobe. Malo naprej je bila nekoč Betsaida, rodni kraj apostolov sv. Petra in Andreja, Janca in Jakoba. Danes je le nekaj skromnih ostankov, ki govore o tem svetem kraju. Nedaleč je mesto, kjer je Jezus pomnožil kruhe. Ohranjeni so dragoceni mozaiki iz IV. stoletja. Dobrih sto metrov

dalje je cerkva »Ti si Peter! Tu es Petrus!«, namreč kraj, kjer je Jezus podelil sv. Petru najvišjo oblast. Tu bomo v kratkem zgradili novo večjo cerkev, v spomin na romanje papeža Pavla VI. Le nekaj kilometrov dalje se dvigajo pod nebo razvaline slavne sinagoge, kjer je Jezus objubil ustanoviti najsvetejši Zakrament. Pa to še ni vse. Na griču, visokem kakih sto metrov, je krasna moderna cerkev, ki stoji na prostoru, kjer je Jezus učil blagre. Tam je tudi romarsko zavetišče, ki ga upravljajo frančiškanke. Upravnik benediktinskih posestev je Dalmatince Dom Jerko Brizic. Tu sta še dva brata. Pri kapeli gospodari brat Krizant, Slovak; v Seforisu kaplanuje p. Ivan Franković, Zagrebčan, ki ima 83 let; v Tiberiji, kjer je nekdanji gospodaril knez Tancredi, pašujem pa jaz. Tako nas je tudi v Galileji le nekaj Slovanov. V Kafarnaumu oskrbuje cerkev neki ameriški pater in nemški brat.

Danes, ko Vam pišem, je sobota, judovski praznik. Nihče ne dela. Niti avtobusi ne krožijo, pa tudi ribiči ne lovijo. Vse je mrtvo. Pravi božji mir. Zares občudujem Jude, ki so tako zvesti in stanovitni v veri.

Ko sem prišel semkaj, sem čutil močno domotožje, a zdaj je prešlo. Vsak dan imam obiske. In čas neverjetno hitro beži...

Velečastemu kornemu škofu p. Jozafatu voščimo zdravja in lepih uspehov v obširni župniji na severozahodni obali Genezareškega morja, ki vključuje kraje, ki jih je posvetil Jezus s svojimi čudeži in s svojim naukom, in ki so cilj nešteti romarjev.

R. K.

Verski tisk v Sloveniji

V Ljubljani so izdali v slovenskem prevodu koncilski odlok o ekumenizmu in odlok o katoliških vzhodnih Cerkvah. Važnost in pomembnost odloka o ekumenizmu bi zahtevala lepšo obliko s tiskano besedo. Slovenski prevod obeh dekretov je izšel že v Trstu v knjigi Kraljestvo božje 1964/65.

Nadškofijski ordinariat v Ljubljani bo izdal v slovenskem prevodu s opombami vse koncilске konstitucije in odloke. Najprej bo pripravljena konstitucija o Cerkvi.

Teološka fakulteta v Ljubljani je izdala 3. in 4. številko Bogoslovnega vestnika z bogato in praktično vsebino. P. Miha Žužek S.J. je pa izdal kratko razlago splošnih in misijonskih namenov Apostolstva molitve za leto 1966.

Nagrada „Zlato srce božične noči“

Letošnjo nagrado »Zlato srce božične noči«, ki jo je ustanovil umrlj Angelo Motta v Milanu, so letos podelili italijanskemu vice konzulu v Brigu v Švici, Edvardu Masinu. V času od leta 1926 do leta 1945, ko je bil politični begunec v Švici, je z velikim altruizmom pomagal drugim političnim beguncem in preganjanjem ter se je še posebno izkazal ob nesreči v Mattmarku, ko je toliko italijanskih delavcev izgubilo življenje.

Poleg te glavne nagrade so razdelili še več nagrad »zvezdice dobrote«. Med temi naj omenimo zdravnika Luigija Bonzija, ki že več let vodi bolnišnico gobavih v Vietnamu; Sabino Sanelli, ki je sama slepa in gluha ustanovila organizacijo, ki pomaga njej enakim; Zairo Spreafico, ustanoviteljico »Malih apostolov ljubezni«, ki pomagajo umsko bolnim otrokom in končno duhovniku Giuseppe Oneta, ki je s tveganjem lastnega življenja leta 1945 rešil svojo vas pred uničenjem s strani okupatorja in vaščane pred gotovo smrtjo.

Aretirali so krivca smrti

Ane Frank

Po šestih letih mrzličnega iskanja od strani nemške in nizozemske oblasti je te dni policija v Monakovem aretirala bivšega nacističnega generala Wilhelma Harsterja. Harster je leta 1944 vodil preganjanje Judov na Holandskem in v eni izmed čistk je bila zajeta tudi Ana Frank s svojo družino. Pozneje je umrla v taborišču Bergen Belsen, prav tako tudi njeni domači, razen očeta. Harster ima na vesti 83 tisoč umorov in 317 tisoč poskusnih umorov. Zločinca, ki je sedaj star 62 let, so prijeli skupaj z dvema njegovima sodelavcema, 63-letnim Gertrudom Slotkom in 57-letnim Wilhelmom Zoepfom.

Za proces proti tem trem nacističnim zločincem vlada že sedaj veliko zanimanje. Božji milini meljejo počasi, a gotovo.

Umrl je iznajditelj sovjetskih raket

Med operacijo je umrl v Moskvi prvi graditelj sovjetskih raket Sergej Koroljev. Doslej je bilo njegovo ime popolnoma neznan, šele smrt mu je dala čast, katero je zaslužil. Žalno osmrtnico so podpisali Brežnjev, Kosigin in Podgorni ter še drugi sovjetski voditelji ter se glasi: »S smrtjo Sergeja Koroljeva je naša dežela in znanost vsega sveta izgubila velikega strokovnjaka za rakete in vesoljska raziskavanja, projektanta in graditelja prvih umetnih satelitov, ki so odprli pot vesoljskemu raziskavanju.«

Koroljev je imel 59 let in se je rodil v družini učitelja v Ukrajini v Zitimiru. Bil je torej Ukrajinec kakor Hruščev ali sedanjí predsednik sovjetske države Podgorni.

Sneg in mraz po vsej Evropi

Silen mraz in snežni viharji so zajeli skoro vso Evropo. Tudi našo deželo je pretekli teden pobelil sneg in temperatura je padla precej pod ničlo. Pri Belopeških jezerih je toplomer kazal 18 stopinj pod ničlo. Tudi iz drugih krajev Italije poročajo o zelo nizki temperaturi in snegu. Tako so v dolini Aosta zabeležili celo 25 stopinj pod ničlo. O hudih snežnih metežih poročajo iz Poljske, Švedske, Danske in tudi v Londonu in Parizu je promet zelo otežkočen zaradi obirnega snega. Močni snežni meteži so zajeli vso Jugoslavijo. V Sarajevu so zabeležili pretekli teden 22 stopinj, v Zagrebu pa 21 stopinj pod ničlo. V Sloveniji pa je živo srebro padlo na 18 stopinj.

Pravoslavni glas o sv. Cirilu in Metodu

»Pravoslavni glas« je 1100-letnici prihoda sv. bratov Cirila in Metoda med Slovane posvetil svojo pozornost s tem, da je objavil članek o svetih bratih z naslovom »Sv. Kiril i Metodij — ravnoapostolni«, kar bi se reklo, prava apostola.

»Brata sta bila rojena, doma iz Soluna, od roditeljev Leva in Marije. Starejši brat Metod je kot častnik (oficir) prebil deset let med Slovani (makedonskimi) in se tako naučil slovanskega jezika. Potem se Metod umakne na goro Olimp in preda meniškemu podvigu (višjemu življenju). Tu se mu pozneje pridruži tudi Ciril (Konstantin). Toda ko kazarski cesar Kagan zaprosi cesarja Mihaela za oznanjevalce Kristusove vere, sta oba brata po cesarjevem povelju poslana med Kazare. Ko pridobita Kagana za Kristusovo vero, ga krstita z velikim številom njegovih veljakov in še z večjim množtvom ljudstva. Čez nekoliko časa se vrne v Carigrad, kjer sestavi slovansko abecedo z 38 črkami in začeta prevajati bogoslužne knjige iz grščine v slovansko. Na poziv kneza Rastislava gresta leta 863 na Moravsko, kjer vero blagovestniško ozna-

njata in utrjuje, pa tudi knjige pomnožita in jih dasta duhovnikom, da učijo mladino. Na poziv papeža gresta v Rim, kjer Ciril zbolí in umre, dne 14. februarja 869. Tedaj se Metod vrne na Moravsko in do smrti trudi na utrjevanju Kristusove vere med Slovani. Po njegovi smrti — v miru je v Gospodu zaspal 6. aprila 885. leta — njegovi učenci, »petočislenci« — pet po številu, s sv. Klementom kot škofom na čelu, gredo preko Donave in se spuste na jug, v Makedonijo, kjer, iz Ohrida, nadaljujejo med Slovani delo, katero sta Ciril in Metod začela na severu.

Piscu ni nič znano o Metodovi ječi na Nemškem, o preganjanju slovanskega bogoslužja, o izgonu Metodovih učencev z Moravskega. Ali pa pred preprostimi svojimi bratci namenoma to zamoleti in poudarjati samo dejstvo, da Klement, od začetka učenec sv. bratov, povede nekatere učence, pet po številu, na jug v Makedonijo, kjer postane škof. V Ohridu eden tistih petih učencev, Naum, ustanovi samostan in je v njem opat ali igumen. Sv. Klement in sv. Naum sta tudi katoliška svetnika.

Skupno romanje v Einsiedeln v Švici

od 3. do 7. julija

Nameravano romanje na Poljsko je zaradi visokih cen in prevelikih tehničnih težav preloženo na poznejši čas. Tržaški duhovniki oznanjamo dragim rojakom letošnje skupno božjo pot v Marijin Einsiedeln v zeleni Švici.

V tem švicarskem planinskem kraju in veličastnem Marijinem svetišču smo bili pred sedmimi leti. Kdo izmed tedanjih 450 romarjev nima na Einsiedeln najlepšega spomina? Letos traja romanje skoro pet dni in pot je za veliko večino popolnoma nova in po vsej Švici najlepša. Na dolgi krožni poti čez čudovite predalpske doline in kraje v Avstriji in dalje po južni Tirolski bomo videli toliko planinskega sveta, toliko zelenih jezer in velikih mest kakor doslej na nobenem drugem skupnem potovanju. Za dobre tri ure se ustavimo v Zenevi ob znanem Zenevskem jezeru, prav tako v Innsbrucku, v Zürichu pa privedimo celodnevni izlet in tam bo čas tudi za nakupovanje in skupno kosilo v veliki restavraciji in še prilika za dolg izlet z ladjo po Zürškem jezeru.

Naša glavna točka pa je Marijin Einsiedeln, kjer trikrat prenočimo. Tukaj v svetišču katoliškega življenja v Švici bomo zopet doživeli dneve, ki bodo pozneje naša duhovna rezerva za tegobe vsakdanjega življenja.

Dragi Tržačani in Goričani, vabimo, pridite! Izrecno omenimo, da nas v Švici ne morejo sprejeti v drugih dnevih kakor samo v tednu po 3. juliju; vsi drugi datum so zasedeni po večjih vsakoletnih stalnih skupinah, kakor je to razvidno iz poslanega programa za to leto.

SPORED ROMANJA: V nedeljo 3. julija proti večeru odhod romarjev s posebnim vlakom iz Trsta — v ponedeljek 4. julija okrog poldne kosilo in daljši odmor v Zenevi, zvečer prihod v Marijin Einsiedeln — v torek 5. julija naš romarski dan v Marijinem svetišču, popoldne sprehod k bližnjim jezerom, zvečer lurska procesija — v sredo 6. julija po zajtrku odhod z našim vlakom na izlet v Zürich, tam skupno kosilo v restavraciji, popoldne odmor na jezeru in zvečer nazaj v Einsiedeln — v četrtek zgodaj jutraj na pot proti domu čez Avstrijo do Innsbrucka, dalje čez Brenner do Tridenta in v Mestre, kjer bo večerja, kosilo pa prej v Innsbrucku v bližnji tirolski restavraciji na Marijinem jezgu.

MARIJINA BAZILIKA V EINSIEDELNU

ANTON VAN DE VELDE

Srce zmaguje

6
Jon jo poskuša razvedriti. Greeti se spet spreleti. Pove že brez zveze to in ono o ljubi, zeleni in košariči za dete — pa za...
Jon gre po prstih in govori z Neto.
»Bom že jaz pazila nanjo, mladi mož, ne pojdit na delo!«
»Ali bi se zdaj že lahko začelo?« še vpraša Jon.
»Vsak hip je lahko, kajpada,« vzdihne stara. »Prvega sem dobila za čebrom pri čenji; našega Lowieja pa v štacuni za prodajno mizo. Zveničica zgoraj pa je lepo pripravljena, veste...«
»Komu to pravite?« zaječi Jon in se mu storj inako. »Da mora tak angel tako trpeti...«
»Aah, kaj, dajte no, korajže je treba. Le mirno pojdit. Vas bom že poklicala, če bo treba.«
Jon gre. Gospod van Gusting ga vprašuje pogleda.

STROŠKI VPISOVANJA: Za celotno oskrbo:vožnja, trikratno prenočevanje, izlet v Zürich in enajstkrate hrana se plača na osebo 28.500 lir. Na Tržaškem vpisovanje pri gg. duhovnikih, na Goriškem v upravi Katoliškega glasa. Vpisovanje se začne takoj in zaključijo povsod 25. februarja. Za potovanje v tujino zadostuje osebna izkaznica, ki je potrjena na Kvesturi ali pa osebni potni list. Vsa ostala bolj točna navodila berite na posebnih letakih. Zadržanja obvestila z voznim redom dobijo vsaki romar na dom deset dni pred odhodom.

INNSBRUCK NA TIROLSKEM

Dragi rojaki! Ko bo kdaj zgodovinar pisal povest naših dni po drugi svetovni vojni, ne bo mogel mimo naših veličastnih shodov, ne bo mogel mimo naših velikih skupnih romanj, ki jih prirejamo že osemnajst let. Marijinim družbam gre zgodovinska zasluga, da smo mogli začeti s temi velikimi skupnimi prazniki v čast Matere božje. Nadaljujemo z veseljem, nadaljujmo pogumno in vztrajno, pritegnimo mladino, pomagajmo mladini, da zgodaj spozna veselje in pravo zadovoljstvo na naših romarskih izletih. Kdor le more, kdor pozna mladega vrednega fanta ali vredno dekle, naj jim pomaga praktično z denarjem, s tisočaki, da se laže udele-

»Zamuda, monsieur Gerrits?«
»Da, gospod van Gusting...« Pove mu, kaj se je zgodilo. Van Gusting ohrani mirno kri. Kako je to mogoče? Zena, Minova žena bo vsak čas postala mati — življenjsko nevarna ura in cepec, kakršen je tale Holandec, ti ostaja stočno miren. Pripoveduje Lundersu, ki ga pa tudi prekine: »...je devet — enajst — šestnajst — trintrideset — dvaintrideset...« Preteto! Kakšen srčni atlet! Zena, ki bo mati...
»Slišiš, Lambrechts, slaba mi prede. Moja žena...«
»Tako, veš,« pravi Lambrechts, »končati moram račun.«
Jon bi najrajši bil okoli sebe. To so »kolegi«; puste človeka, da skopni od strahu in skrbi. Egoisti! Stevilke! Slabo mu postaja ob njih; poskuša, da bi sešel stolpec števil, prištevajo Jakobsa Janssensu, začne znova in dobi vsakokrat drug znesek. Ura je obšla danes na deseti. Vratar je gotovo ni navil. Ko bi le mogel telefonirati. Morebiti bi poklical mesarja; stanuje okoli vogala.
»Gospod Gerrits, kličejo vas...«
Jon skoči prestrašen s stola. »Kje? K

žita skupnega romanja, laže zmagata finančne težave.

Izbira letošnje božje poti v Einsiedeln ima lahko samo dobre posledice: na Poljsko bi se moglo odpraviti v najboljšem primeru blizu sto naših romarjev, v bližnjo Švico se lahko zgne zopet prava množica, saj cena ni previsoka. Lansko leto je bila cena okrog 21.000 lir, a smo šli le do Turina in samo za dobre tri dni, letos gremo dosti dalje in romanje traja kar pet dni, zato je cena 28.500 še vedno takšna, da se lahko veliko rojakov odloči in postavi v našo skupno procesijo v Marijin Einsiedeln. Pričakujemo lep odziv iz vsake župnije, pričakujemo zlasti, da se nekoliko dvigne število romarjev z Goriškega. Vsi, ki morete in vam zdrave, žep in čas dopušča, z veseljem z nami na lepo božjo pot v sredino zelene Švice!

Vse letošnje romarje iskreno pozdravlja romarski odbor, v katerem so gg. duhovniki: Gerdol, Janežič, Jurak, Kunčič, Stuhček, Zorko.

Nekulturno vedenje jugoslovanskih carinikov na meji

Mislili smo, da so časi, ko so jugoslovanski cariniki postopali s potniki, pri katerih so našli kak verski predmet, na žalostiv in oduren način, že davno za nami. Pa se zdi, da temu ni tako, vsaj na vseh mejnih blokih ne.

Nedavno se je v našem uredništvu oglašil mož italijanskega porekla, ki nam je tole pripovedoval:

Ob priliki zadnjega državnega jugoslovanskega praznika sem se tudi jaz namenil, da obiščem Slovenijo. Na mejnem prehodu pri Fernetičih sem naletel na večji avtobus, ki se je očividno vračal z izleta po Italiji. Seveda bi šla vsa stvar neopaženo mimo mene, če ne bi bil postal pozoren na skupino 46 ljudi (bili so potniki iz omenjenega avtobusa), ki so se na glas in živahno pričakali z nekim jugoslovanskim carinikom. Stopil sem bliže in opazil, da ima carinik v roki več izvodov naše ilustrirane verske revije »Famiglia cristiana«, pa še več brošur, katerim pa nisem videl napisu. Nenadoma se je carinik škodoželjno zasmejal in začel trgati omenjene izvode, kose papirja pa vrge ugaljenim potnikom pod noge. Kasneje sem se zanimal pri enem izmed potujočih, za kaj je pravzaprav šlo. Pa mi je povedal, da so napravili za Dan republike 29. novembra z avtobusom izlet na Staro goro pri Čedadu, v Oglej in Trst. Spotoma so jim prijatelji in znanci poklonili več brošur in knjig, ki izhajajo na Goriškem in Tržaškem v slovenščini, poleg tega pa še dober duca katoliškega tednika »Famiglia cristiana«, ki je lepo ilustriran. Potnikom še na misel ni prišlo, da bo za jugoslovanskega carinika te vrste blago kakor rdeča ruta za razdraženega bika, saj bi v nasprotnem primeru to čtivo lahko skrili po žepih. Tako ga pa niso skrivali in posledica je bila, da so bili ob vse, zraven pa še doživeli ponižanje pred vsemi.

Tako nam je to za jugoslovanske obmejne oblasti sramotno vedenje opisal sam očividec. Človek nehoti primerja njih vedenje, ko mejo prečka tujec z vedenjem, ki ga imajo do lastnih državljanov. Do tujca so celo pretirano uslužni, lahko ima s seboj, kar hoče, s svojimi ljudmi pa

TRŽAŠKE NOVICE

Koncert J. Gallusa v Bazovici

Naša vas je spet imela lepo priliko, da se okoristi z nastopom tržaškega mešanega pevskega zbora J. Gallusa. Res lepa prilika, ki je žal, mnogi mladi in starejši, ne znajo ali nočejo izrabiti. Zbor, ki ga je vodil prof. Ubald Vrabec, je nastopil prejšnjo nedeljo v župni kinodvorani z bogatim sporedom, ki ga je razvrstil na tri dele. Prvi del je bil posvečen nabožni pesmi, drugi pa je obsegal slovenske umetne melodije: tri pesmi U. Vrabca in sicer Prešernovo Zdravljico, Prihod Slovanov in Kresno jutro ter dve Ukmarjevi: In če sem samo vetru brat ter Žogo. V tretjem delu smo slišali narodne pesmi v več ali manj umetniški priredbi ter umetne pesmi, ki temeljijo na folklornih prvinah.

Vse pesmi so bile podane na res umet-

niški višini in sicer tako, da so vsi prisotni, preprosti in izobraženi ljubitelji petja z užitkom sledili bogatemu sporedu. Edino prvi dve glede na ostale sta bili podani nekoliko šibkeje, verjetno zaradi premrzlega ambienta, ki se je pa segrel pozneje. Kar nekoliko moti v tem zboru je sopran, ki je tu pa tam nekoliko rezek v visokih legah.

Zbor šteje 36 pevcev, ki so prežeti z ljubeznijo do petja in so željni nuditi naši manjšini čim več lepote iz bogate zakladnice naše umetne in narodne pesmi. Redne vaje dvakrat na teden pod odličnim vodstvom U. Vrabca so najboljši pogoj in zagotovilo izrednega uspeha, ki ga žanje ta zbor v zadnjih časih.

Med občinstvom, ki je bilo bolj številno kot pri prvem nastopu v maju lanskega leta, smo pogrešali veliko sovaščanov, ki bi morali po sodbi mnogih oseb prisotnih na koncertu dati vso oporo in priznanje prosvetnemu delu med našo manjšino zlasti na vasi. In če ti odsotni nimajo toliko narodnega čuta, bi nekateri — vedno po sodbi mnogih, ki so se odličnega koncerta udeležili — vsaj iz hvaležnosti do dirigenta, ki je celih pet let vodil moški zbor Lipa, morali biti prisotni na koncertu s številnimi prijatelji in somišljeniki.

30. januarja bomo spet slišali Gallusa, tokrat v naši cerkvi, kjer bo za poroko enega svojih članov izvajal Vrabčev slovensko mašo.

Zboru in dirigentu prof. U. Vrabcu naša iskrena zahvala za bogati zimski prosvetni večer!

Draga

Naša vas, ki ne šteje niti 70 duš, je pretekli teden izgubila kar dva svoja člana. Umrla sta 80-letna Marija Mihalič in pa mladi gospodar France Pizzulin, ki je dokončal svoj življenjski boj v starosti 55 let. Z njim je družina izgubila vzornega očeta in vas poštenega in delavnega vaščana. Pokopali smo ga na bazoviškem pokopališču. Kljub hudemu mrazu se je pogreba udeležilo veliko delavcev podjetja Italcementi, pri katerem je bil pokojni zaposlen. Iskreno sožalje težko prizadeti družini!

Novo sementišče v Španiji

V Valenciji v Španiji so odprli novo sementišče, v katerem je prostora za 1000 dijakov. Trenutno ima škofija 750 duhovniških kandidatov.

KEROZEN - NAFTA - DRVA - PREMOG

TVRDKA

Lourecič

KEROZEN «TOTALDOMO» VAM ZA TRST IN OKOLICO DOSTAVIMO NA DOM VEDNO TEKOM DNEVA

TRST - DOMJO 38 - Tel. 99-331

Greeta jo hoče imeti, ker je tudi Jona spravila na svet. Zdaj bi še naslednji rod... Kako tenak čut ima takšne ženičice; ali misli nanjo zadržeta. Tukaj ga Kammersvlieta. Manj Bog, in če so ga medtem poklicali po telefonu? Človek vendar ne more biti povsod! Saj je le ubog revež, ki se zgublja v svoji stiski!

Babica ga vpraša čez ograjo na stopnišču, ali prihaja zaradi gospe v Wolvesti? Jon kliče:

»Da, brž, ljuba duša!«

Glas mu zveni kovinsko kakor iz gramofonskega zvočnika.

»Tako pridem,« zakliče glas v odgovor. Jon zapre vrata. Zdaj pa brž domov! Briga me van Gusting! Brž h Greeti! Ali je morebiti že — ne — tako hitro vendar ne gre. Vsak hip je dejala gospodinja. Da bi se le dobro izteklo... Ljubi Bog, tistih deset hlebov je pozabil. Ah, saj mu v nebesih niso zamerili. Jutri jih da dvajset ali še več — če se vse dobro izteče. Jutri.

Ha, Wolvest. Hitro gor! Saj bo šla babica vendar na tramvaj? Zakaj bi ne vzela taksija? Saj bo plačal. Nič ni zadosti hitro za njegovo ženo. Greet mora roditi! Razumeli? Greet...

Omahne v sobo, njeno ime ima na ustnicah. Njegova žena leži tiha v postelji. Pila bi rada. Jon in gospodinja otipljeta hkrati kozarec z vodo. Ona je urnejša in to Jona ujema. Jon previdno podpre Greeto z blazinami, ko se nekoliko dvigne.

»Na, glej, otrok,« pravi debeluša sočutno.

»Hvala,« vzdihne Greeta, toda nasmehne se nje mu. To njegovega srcu dobro dé. Poljubi jo na čelo.

»Bo, ženkica?«

»Počasi,« pravi.

Zvonček v štacuni je zažvenkljal. Debela Neta vzdihne in gre dol; ko sta ravno sama, obdrži Jon svojo ženo najprej naravno, nato jo stisne trdneje. Zakaj neki ga je popadla nenadoma tako grozna tesnoba? Vse vidi pred seboj, najstrašnejše stvari najprej: nikomur ne more povedati. Ali je še kakšna večja muka na svetu? Revica, res, kako mora trpeti njegova Greeta.

Nekdo potrka.

»Noter!«

Babica je. Hvala Bogu, pripeljala se je s tramvajem, dobra stara ženica.

(se nadaljuje)

Občni zbor SKPD »Mirko Filej«

V sredo 12. januarja je bil v mali dvorani »Katoliškega doma« v Gorici občni zbor Slovenskega katoliškega prosvetnega društva »Prof. Mirko Filej«. Vodil ga je najprej podpredsednik Viktor Prašnik, po razrešnici nadzornega odbora pa prof. dr. Anton Kacin.

Iz poročil je bilo razvidno, da je poslovna doba zadnjega odbora trajala dobrih 20 mesecev, da je imel odbor 12 rednih in eno izredno sejo in da je društvo razvijalo svojo dejavnost zlasti v treh smereh: pripravilo je nekaj kulturnih večerov, izvajalo dramske nastope ter po svojem odseku, pevskem zboru »Lojze Bratuž« gojilo slovensko narodno in umetno pesem, kar je zlasti prišlo do izraza ob priliki raznih nastopov in samostojnem koncertu v maju preteklega leta. Zbor »Lojze Bratuž« je tudi vse leto 1965 prepeval pri nadškofovih slovesnih mašah v goriški stolnici. Odbor društva je poleg omenjene dejavnosti skrbel tudi za zdravo družabnost med člani s tem, da je organiziral več družabnih večerov ter skupnih izletov.

Pri volitvah je bil z absolutno večino glasov izvoljen za predsednika društva dr. Andrej Bratuž, nosilec odborove liste. Kot odborniki ga bodo spremljali: Jože Jurak, Viktor Prašnik, Jože Vižintin, Viktor Selva, Zora Piščanc, Mirjam Obljubek, Bruna Gorkič ter Marija Zgavec. Duhovni vodja društva bo še naprej dr. Kazimir Humar. Nadzorni odbor tvorita msgr. dr. Franc Močnik in Ciril Korsič, razsodišče pa sestavljajo dr. Anton Kacin, dr. Martin Kraner in Maks Debenjak.

Odprli so novo industrijsko šolo

V soboto, 15. januarja popoldne so v Gorici otvorili novi sedež industrijske šole Galileo Galilei. Nadškof msgr. Pangrazio je blagoslovil novo poslopje ob prisotno-

sti vseh krajevnih oblasti. Predsednik pokrajine dr. Chientaroli je podal poročilo o delu za šolo, s katero gradnjo se je začelo januarja leta 1963 in se zaključilo letos, po treh letih dela. Stroški so znašali 500 milijonov lir. Prostornina celotne stavbe meri 6600 m². Šola ima 36 učilnic in veliko delavnico ter telovadnico, poleg tega pa še sejno dvorano in razne laboratorije. Dr. Chientaroli je nato izročil poslopje ravnatelju šole prof. Bressanu, ki je podal poročilo o nastanku in razvoju industrijske šole v Gorici. Ta šola se je pričela leta 1958 s prvim razredom, katerega so iz šole Volta v Trstu premestili v Gorico. Prvotni razred je štel 57 učencev. Danes šteje šola 29 učilnic s 73 profesorji in 765 učenci. Za potrebe šole so lani potrošili 216 milijonov lir, potrebovali bi pa še 150 milijonov lir za ureditev strojne delavnice.

Štandrez

Naši šolarji in mladina radi nastopajo na odru. Ker jim prej ni bilo mogoče, so pa v četrtek, 13. t.m. ob koncu božičnega časa priredili prijetno božično veselico v našem župnijskem domu.

Na odru so nastopili vsi učenci vaške osnovne šole in nam s petjem in deklaracijami prikazali lepoto božične skrivnosti. Vsak razred je posebej nastopil in zlasti prvi razred nas je presenetil, saj so ti malčki vsi pogumno in jasno opravili svoje vloge. Mladinski zbor je ubrano zapel šopek božičnih pesmi. Sledila je igra »Božična legenda«, katero je priredila in pripravila gospa Ivanka Zavavlad. Vse je ganila lepa vsebina kakor tudi prijazno in naravno podajanje mladih igralcev. Za zaključek so pa še študentje odigrali šaloigro »Zaklade«, ki je dvorano napolnila s smehom, srca pa z dobro voljo in željo, da bi se kmalu spet zbrali k podobnim koristnim zabavam.

NASTOP FOLKLORNE SKUPINE »FRANCE MAROLT«

Zveza slovenske katoliške prosvete na Goriškem je povabila na gostovanje v Gorico folklorno-plesno skupino »France Marolt« iz Ljubljane, ki jo sestavljajo akademiki in akademikarke ljubljanske univerze.

Tako je bila dana po zaslugi katoliške prosvete na Goriškem tudi našim Slovincem v zamejstvu možnost, da doživijo notranje bogastvo naših ljudskih plesov, se z njimi seznanijo in ob njih prisluhnejo tudi ljudski pesmi, ki te plese spremlja ter vsebuje tako pristne korenine slovenske narodne umetnosti. Organizatorji so bili prepričani, da bo nastop omenjene skupine pritegnil vse, ki se čutijo Slovence, zlasti ker je šlo za skupino, ki je prihajala, polna dobre volje iz glavnega mesta Slovenije. Pa se je izkazalo, da so nekateri še vedno tako pod vplikom svojega sektarstva, da so se raje odpovedali prelepemu kulturnemu užitku kot pa da bi prišli v Katoliški dom.

Tudi ne moremo pohvaliti naših rojakov s Krasa, katerim je Zveza oskrbela poseben avtobus, ki je vozil iz Jamelj preko Doberdoba in Devetakov v Gorico. Prišel je skoraj prazen. To znači, da so mnogi naši ljudje na deželji zgubili ves smisel za slovenske kulturne in duhovne vrednote; le še kak ples, ki traja tri noči ali pa tekovanje v briškoli jih dvigneta z doma.

Kljub temu pa je bila udeležba na obeh prireditvah zadovoljiva: popoldne je bila dvorana lepo zasedena, zvečer pa so v ozadju zevale nekatere prazne vrste. Eno je gotovo: če bi bili gostje le enkrat nastopili kot leta 1964 Slovenski oktet, bi bila dvorana Katoliškega doma gotovo premajhna za vse udeležence.

Kmalu čez poldne so se gostje pripeljali na obmejni blok pri Rdeči hiši v Gorici. Tam so jih sprejeli in pozdravili člani Slovenskega katoliškega akademikega društva, ki so poklonili ge. Tonček Marolt, soprog pokojnega Franceta Marolta, ki je med Slovinci prvi začel načrtno raziskovati naše ljudske plese, izbran šopek rož.

Vsa skupina si je nato malo ogledala naše mesto in se vzpela na goriški grad, ob treh popoldnih pa je že prvič nastopila. Gostom je bil oder zelo všeč; dejali so, da je prav primeren za take vrste nastopov. Tudi so se pohvalno izrazili, da ne povzročajo prahu kot so mnogokje doživeli. Vsekakor je oder sijajno prestal svojo preizkušnjo;

niti gorenjski »potrkan« ples ga ni zrahljal, tako da je sedaj jasno, da je bil solidno zgrajen. Eden odbornikov Kat. doma je malo za šalo malo zares ugotovil: »Nedeljska prireditev pomeni za naš oder pravo kolavdacijsko!«

Folklorno-plesna skupina je nudila program, ki je trajal z odmorom poldrugo uro in je res nudil obilje umetniških užitkov. Na sporedu so bili le slovenski plesi, kar je dalo nastopu še poseben ljudski pečat. Čudoviti so bili plesalci in plesalke v svojih oblekah. Iz njih je žarelo duh po dobri plodni zemlji in njenih sončnih barvah. Tako se je zdelo, da se je pred očmi gledalcev odprla babilonska skrinja s svojimi skrivnostmi in starimi bogastvi.

Nastopajoči so občinstvo zapeljali najprej na Koroško, kjer znajo ali so znali zlasti v Ziljski dolini prirejati svoje slikovite »reje«; s Koroške so plesalci prešli v naše Prekmurje, kjer se že ples in pesem prepletata s hrvaško dušo; nato pa je prišla na vrsto naša Primorska, zlasti plesi iz okolice Kopra ter končno zelo učinkovit nastop plesalk, ki so pele in predvajale plesno folkloro Slovencev iz Režije.

Po odmoru so sledili belokranjski plesi; mogočen je bil zlasti tisti, kjer je molk edino glasbilo in daje prav on vsemu plesu ton in razgibanost. Ves nastop so zaključili ples iz Gorenjske. Bil je mikavno polni humorja, prepojen z ritmom valčka in polke ter lepi za oko, saj je z odra žarela vedno okusna gorenjska narodna noša.

Plesna skupina je svoj nastop ponovila ob 7^h zvečer. Lahko rečemo, da je bil ta nastop še bolj doživeto izveden kot popoldanski. Nato so jih organizatorji povabili na večerjo. Saj so si jo z dvema tako zahtevnima nastopoma tudi zaslužili! V gostilni Gravner, kjer pot zavije na Kalvarijo, so gostje iz Ljubljane nato doživeli drugi del svojega izleta: bratsko vzdušje goriških Slovencev, ki so jim bili hvaležni, da so se vabilu odzvali, prinesli med nje dih slovenskega občestva ter pripomogli, da je bilo dano tako nam kot tudi italijanskim udeležencem prireditve uživati to, kar je pristen izraz narodove slovenske duše in najlepši dokaz, da smo Slovenci narod z visoko kulturo in da zato ni prav nič potrebno, da bi se vtapljali v drugo krj in se odpovedali svoji lastni samobitnosti.

Javna tehntnica v Standrežu

Dne 1. decembra 1965 so nam zaprli našo javno tehntnico, ki je že pol stoletja služila naši vasi in sosednjim naseljem. Kmetje smo bili zaskrbljeni zaradi tega, zlasti ker se je govorilo, da jo bodo porušili in za vedno odstranili.

Naše Kmečko društvo se je takoj zanimalo za to važno zadevo. Že 13. decembra sta se dva predstavnika društva, g. Emil Cingerli in g. Jožef Pavletič podala na županstvo ter pri ekonomatu in pri tehničnem uradu razložila potrebe in zahteve štandreške vasi glede javne tehntnice. Nato je bila zadeva 18. decembra predložena g. županu, ki je prošnjo naklonjeno sprejel in obljubil, da bo ugodno rešena. Te dni so se še naši občinski svetovalci in tudi Federacija neposrednih obdelovalcev zanimali za to zadevo in smo sedaj gotovi, da se bo zadostilo našim potrebam. Javna tehntnica v naši vasi nam je neobhodno potrebna za naše kupčije z živino, z lesom, s senom in z drugimi poljskimi pridelki.

Naše Kmečko društvo bo imelo v četrtek, 20. t.m. zvečer ob sedmih in pol občni zbor, na katerega so vabljeni vsi člani.

Sovodnje

Dne 14. januarja je bila javna seja občinskega odbora. Na dnevnem redu so bile tri točke. Prva in druga točka sta se nanašali na cesto Rubije-Vrhnj. Pri prvi točki so razpravljali o odobritvi asfaltiranja ceste v smislu deželnega zakona, ki predvideva finančno pomoč cestam turističnega pomena. Po zagotovilih pokrajine in z njeno pomočjo bo občina prejela podporo od dežele, ker je bila cesta uvrščena med prve, ki bodo izkoristile to pomoč. Druga točka se je tikala nekaj dodatnih del na tej cesti. Tretja točka je bila odobritev doklade trinajste plače občinskim uslužbencem, katerim naj bi plače izenačili s plačami, kakor jih imajo državni uslužbeni. Po živahni debati ob vsaki točki je občinski svet soglasno sklep odobril.

Nato je gospod župan poročal in predlagal glede napeljevalne vode. Občina naj bi prispevala 50% stroškov za vodno napeljava tistim hišam, ki niso oddaljene več kot 200 m od obstoječe vodne napeljevalne. Županov predlog je bil sprejet in je v ta namen občinski svet odobril pol milijona lir kot prispevek za priključitev nekaterih hiš v Sovodnjah in v Rupli.

Vlogi slovenskih svetovalcev v Doberdolu

V torek 18. t.m. sta slovenska svetovalca Slavko in Marija Ferletič vložila na župana v Doberdolu dve vlogi, v katerih ga vprašujeta glede razširitve šolskega poslopja v Doberdolu, glede ureditve vaških cest in glede višine zneskov, ki jih je občina plačala kmetovalcem zaradi vremenskih nepravil v preteklem letu. Zanimata se tudi za tlakovanje ceste iz Devetakov do Doberdoba in naprej.

Gospodinski tečaj v Števerjanu

V ponedeljek, 10. t.m. se je pričel II. gospodinski tečaj v Števerjanu. Malega otvoritvenega praznika so se poleg sester iz Trsta, ki tečaj vodijo, ter obiskovalk udeležili tudi predstavniki katoliškega prosvetnega društva, ki tečaj organizira. Med dvomesečnim tečajem bodo šolske sestre poučevale v gospodinjstvu, kuhanju in vzgoji. Vključeno bo tudi šivanje. Za to nam je podjetje Necchi iz Gorice posodilo štiri najmoderneje stroje. Ob koncu bodo tečajnice priredile razstavo svojih kuhinjskih in šivalnih izdelkov.

SKPD Števerjan pripravlja igro »Divji lovec«

Dramska skupina SKPD Števerjan, ki je odigrala že več zahtevnih in uspešnih iger, pripravlja za naše odre ljudsko igro F. S. Finžgarja »Divji lovec«. Na oder jo bo verjetno postavila v nedeljo, 13. februarja v Katoliškem domu v Gorici. Čeprav je delo precej zahtevno, smo se ga lotili z veseljem, posebno ko smo videli odziv naše mladine ter njeno vztrajnost pri skoro vsakovečernih vajah. Treba je vedeti, da nastopa skoro 40 igralcev, kar je za Števerjan in za današnje razmere visoka številka. Nadejamo se, da bo tudi občinstvo podprlo voljo in navdušenje mladih igralcev.

Cestna hitra pomoč v naši deželi

Od meseca junija dalje bo uvedena na cestah naše dežele Furlanija-Juljska Benečija cestna hitra pomoč. V tržaški pokrajini bo to službo sprejel Rdeči križ, na Goriškem in Videmskem pa Zeleni križ. Hitra pomoč bo delovala noč in dan na vseh cestah dežele z rešilnimi avti, na katerih bo zdravniško osebje in sanitetni izvedenci.

Lansko leto so zabeležili na cestah naše pokrajine 150 smrtnih žrtev cestnih nesreč. Marsikatero življenje bi bilo rešeno, če bi bila pomoč takoj na mestu.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda na Goriškem vabi v zvezi s praznovanjem molitvene osmine za zedinjenje vse rojake iz Gorice in okolice na kulturni večer, ki bo posvečen

SKOFU ANTONU M. SLOMSKU

apostolu cerkvene edinosti med

Slovinci

Prireditve bo v nedeljo, 23. januarja ob 4^h pop. v Kat. domu v Gorici.

Slavnostni govornik bo dr. Franc Segula iz Rima, glavni pospeševatelj Slomskove beatifikacije pri Sv. stolici.

RADIO TRSTA

Spored od 23. do 29. januarja 1966

Nedelja: 8.30 Kmetijska oddaja. — 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. — 10.15 Od nedelje do nedelje na našem valu. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »Bratovščina sinjega galeba«. Drugi del. — 12.00 Nabožne pesmi. — 12.15 Vera in naš čas. — 15.30 »Zločin in krivda«, radijska drama. — 16.25 Glasba tržaških skladateljev za komorne skupine. — 18.30 Boris Tomazič: »Ob stoletnici smrti Massima D'Azeglia«. — 19.00 Dve sto let valčkov. — 20.30 Iz slovenske folklorne: »Pršli buoduo snubet«. — 22.10 Cerkevna in nabožna dela italijanskih skladateljev.

Ponedeljek: 11.35 Radio za šole (Oddaja za srednje šole). Ponovitev ob 17.25. — 12.15 Liki iz naše preteklosti: »Gvidon Birolla« - napisal Milko Bambič. — 18.00 Ne vse, toda o vsem - radijska poljudna enciklopedija. — 18.30 Francoske simfonične skladbe iz prejšnjega stoletja. — 19.15 Poglavlja iz zgodovine slovenske književnosti: Vinko Beličič: (16) »Josip Stritar, literarni učitelj in izdajatelj »Zvona«. — 20.35 W. A. Mozart: »Così fan tutte«, vesele igra v dveh dejanjih. Izvajata dunajski filharmonični orkester in zbor dunajske državne opere.

Torek: 12.00 Iz slovenske folklorne: »Pršli buoduo snubet«. — 17.20 Italijanščina po radiu: Osnovni tečaj: 15. lekcija. — 18.30 Koncertisti naše dežele. — 19.00 Plošče za vas: 15. quiz oddaja. — 21.00 Pregled slovenske dramatike. Deveta oddaja. Prizori iz del »Zeta carja Lazarja« Jožeta Kleniča, »Andrej Turjaški« Jožeta Iskrača-Frankolskega in »Veronika Deseniška« Josipa Jurčiča. — 22.50 Posnetki s XVII. festivala sodobne glasbe v Benetkah.

Sreda: 11.35 Radio za šole (Oddaja za prvo stopnjo osnovnih šol). Ponovitev ob 17.25. — 12.15 Pomenek s poslušavkami. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 Klavirska glasba. Tri skladbe (Aleksander Laševič). — 19.15 Higiena in zdravje. — 20.35 Danilo Lovrečič: »Številka osemindeset« - delo nagajeno na natečaju RAI 1965 za izvirne slovenske novele. — 21.00 Simfonični koncert. Na sporedu Smetana, Viozzi, Brahms in Beethoven. Koncert je bil registriran v občinskem gledališču »G. Verdi« v Trstu dne 26. maja 1965. V odmoru (približno ob 21.40) Misli in nazori.

Četrtek: 12.00 Za smeh in dobro voljo. Besedilo: Danilo Lovrečič. — 17.20 Italijanščina po radiu: Osnovni tečaj: 16. lekcija. — 18.30 Klasični moderne glasbe. — 19.00 Pisani balončki, radijski tehnik za najmlajše. — 21.00 »Ti si kriv«, dramatizirana zgodba. — 22.40 Violinist Rok Klopčič, pri klavirju Marijan Lipovšek.

Petek: 11.35 Radio za šole (Oddaja za drugo stopnjo osnovnih šol). Ponovitev ob 17.25. — 12.15 Pomenek s poslušavkami. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 Iz slovenskega gledališkega življenja v preteklih stoletjih, pripravlja Dragotin Cvetko: (4) »Glasba v ljubljanskem jezuitskem gledališču«. — 19.00 Zbor: Furlanije-Juljske Benečije: Novi zbor »Montasio«. — 19.15 Slovenski znanstveni delavci s tržaške univerze: (8) Silva Resinovič: »Moderna načela pri mestnih prevoznih«. — 20.35 Gospodarstvo in delo. — 21.00 Koncert operne glasbe. Igra simfonični orkester italijanske radiotelevizije iz Rima. — 22.00 Pogovori o fiziki: prof. Abdul Salam: (2) »Osnovni zakonj moderne fizike in relativnostna ter kvantna teorija«.

Sobota: 12.00 Lepo pisanje, vzori in zgledi mladega rodu. — 15.00 Glasbena oddaja za mladino. — 16.00 Volan. Oddaja za avtomobiliste. — 16.30 Zgodbe druge svetovne vojne: Mario Rigoni Stern: »V snegu«. — 17.20 Skala in ladja - komentarji o dogodkih po koncilu in v času koncilskega jubileja. — 17.30 Študijska produkcija gojenec tržaške Glasbene Maticice. — 19.15 Družinski obzornik: 5. oddaja. — 20.35 Teden v Italiji. — 21.00 Za smeh in dobro voljo. — 22.30 Koncerti za pihala in orkester.

ŠPORT

Smučanje. Preteklo nedeljo so se nekateri dijaki, člani športnega odseka slovenskih srednjih šol udeležili tekm v Ravno sletto. Tekmovali so v veleslalomu na progi, ki je bila dolga 2100 m in imela 40 vrat. Dosegli so naslednje uspehe (med 75 udeleženci): 29. Marjan Kraner (1950/3'43"/6; 51. Lovišček Peter (1951) 6'13"/9; 52. Mermolja Franc (1951) 6'47"/7.

Odbojka. Preteklo soboto se je začel odbojarski turnir med šolami iz Gorice, ki se ga udeležujejo štiri šole: Slovenski licej, Trgovska šola »Fermi«, Industrijska šola »Galilei« in Učiteljske. Rezultati so: »Fermi«: »Galilei« 2:0 (15:10, 15:13); Slov. licej: »Učiteljske« 2:0 (15:5, 15:0). Tekme se bodo nadaljevale v soboto ob 16^h; Slov. licej bo igral proti »Galilei«.

Juniorsko odbojarsko prvenstvo se bo začelo v nedeljo, 23. t.m. Udeležujejo se tudi Olimpija, ki se bo pomerila z dvema moštvoma iz Vidma: CSI in PAV. Prve tekme bodo v Gorici; začetek ob 9^h. Tekmovanje se bo zaključilo dne 30. t.m. v Vidmu.

OBVESTILA

Molitvena ura za zedinjenje vseh krstjanov se opravlja v Gorici za slovenske vernike na dveh krajih: v stolnici vsakega jutra ob 6,15 s sv. mašo in kratko misljo o dnevnem namenu osmine, v cerkvi sv. Ivana pa zvečer ob 7^h s sv. mašo in razlago molitvenih namenov. Osmina se je pričela ta torek, 18. januarja in se bo zaključila prihodnji torek, 25. januarja. Vse naše vernike vabimo, naj se radi in v velikem številu udeležujejo omenjenim molitvenim osminam.

Mesec katoliškega tiska bomo zaključili na Goriškem s posebno prireditvijo v nedeljo, 6. februarja popoldne ob 4^h v dvorani Katoliškega doma v Gorici. Na sporedu bo več odskih prizorov, ki jih bodo izvajale gojenke iz provincialnega doma šolskih sester iz Trsta, govor pa že tradicionalni srečolov v korist našega katoliškega tiska. Ne pozabite na to prireditev, v času, ki nas od nje loči, poskušajte čim bolj v svojem okolju razširiti naš verski in katoliški tisk.

Širite »Katoliški glas«

Širiti naš verski in katoliški tisk. Ta je tednik Katoliški glas, mesečnika Mladika in Pastirček, Knjižice ter knjige Goriške Mohorjeve družbe. Ali prihaja vse to čisto v vaše družine? Če bi bil odgovor negativen, je to znamenje, da z vašim krščanstvom nekaj ni v redu!

Odbor Zveze katoliške prosvete na Goriškem je na svoji zadnji seji sklenil, da bo tudi letos pustna prireditev na način in v obliki kot prejšnja leta. Ta prireditev bo v Katoliškem domu v Gorici na pustno nedeljo, 20. februarja. Zveza vabi vsa naša društva in vse igralske skupine ter pevske zbornice, ki se želijo te prireditve udeležiti, da pripravijo točke in pripravijo pravočasno svojo udeležbo odboru omenjene Zveze.

DAROVI:

Za Zavod sv. Družine: Brisko Marija 500; družina Vetrlih 3.000; Lukežič-Kogej Antonija 2.000; Marinič Milka, Gorica 2.000 lir.

POPRAVI! 10.000 lir na grob pok. Josipine Jelenčič nj dala družina Soban, tem več Solari.

Vsem dobrotnikom iskren Bog plačal in sin ALDO

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpa trgovski L 30, osmrtnice L 50, več 70 davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

ZAHVALA

Ob priliki bridke izgube moža in očeta

Silvestra Križmančiča

ki je na delu izgubil dragoceno življenje v starosti 58 let, se vsem, ki so z nam sočustvovali in nam lajšali bridkost te preizkušnje, iz srca zahvaljujemo.

Zena Zofija, hči Silvestra in sin ALDO

Bazovica št. 101, ob osmini smrti, 14. januarja 1966